

The image shows the front cover of a book. The cover is primarily black and white, featuring a close-up portrait of an elderly man with white hair and a serious expression. He is wearing a light-colored, patterned button-down shirt. The spine of the book is visible on the left side, bound in a dark red or maroon material. The text 'Samlede noveller' is printed in a white, serif font on the left side of the cover, partially overlapping the portrait. At the bottom, the author's name 'PETER SEEBERG' is printed in a large, bold, black serif font.

Samlede
noveller

PETER
SEEBERG

© Peter Seeberg og Gyldendal 2007

Omslag: Ida Balslev-Olesen med foto af Sune Ussing Magyar

Novellerne fra *En enkelt afbn;delse*
udkom første gang i bogform
i udvalg ved Marianne Juhl.

Bogen er sat med Palatino hos BookPartnerMedia

og trykt hos Nørhaven Book A/S

Printed in Denmark 2007

ISBN 87-02-05962-5

ISBN 978-87-02-0596i-5

www.gyldendal.dk

EFTERSØGNINGEN og andre noveller (1962) 11

Spionen	13
Fælden	22
Patienten	28
Bulen	32
Hullet	38
Kapitulation	46
Braget	51
Nød	54
Tegneserie	57
Hvile	62
Helten	65
Hjulet	70
Fjenderne	73
Forsinkelse	76
Eftersøgningen	Bo
Hawk	90
Stilladset	95

DINOSAURUSENS SENE EFTERMIDDAG (1974) 99

Testamente	101
Nekrolog I (Bergske Blade)	103
Genealogi (Mandslinje)	108
Dynasti	112
Geografi	117
Rejse I	123
Liste over de afdøde på kirkegården i Roussillon (Vaucluse, Frankrig)	126
Øjeblikke	129
Fra dag til dag	132
Måltidet	138

BULEN

Locke sneg sig langs væggen med fluesmækkeren løftet til slag.

En lille skare på s_yv -otte fluer, hvoraf fire (to og to) var optaget af parringsakten, sad endnu tilbage i hjørnet ved verandadøren, bag gardinet.

Locke sigtede, forudføjte fluesmækkerens bane, samlede sig til beslutning og lod så plasticpladen fare fremover i et vældigt dask.

En flue steg svirrende til vejrs.

„Syv," mumlede Locke næsten tilfreds, „syv i et slag."

Han afsøgte væggene. En enkelt ubekymret flue krydsede undersøgende rundt på det hvide loft. Han listede sig hen under den, måtte op på tærerne for at nå loftet, det var vanskeligt, men han bed tænderne sammen, svirpede opad, men ramte kun fluen overfladisk, den krængede sig under smækkeren, fik vingerne spilet ud, men så var han over den igen med nok et lille dask, der ramte den over bagkroppen, men endnu kunne den kravle, den skulle have det sidste dask, så var den færdig, han skrabte den ned fra loftet. Dasket havde ikke været blidt nok.

„Sikken lille sejlivet satan," mumlede han.

„Lad dog være," sagde Trutti, der rørte i en gryde med saft.

„Fluerne skal udryddes," sagde Locke.

„De par stykker," sagde hun.

„De irriterer mig," sagde han. „Jeg ønsker, at køkkenet skal være rent, når jeg sidder her. De summer og de parrer sig. Skal jeg finde mig i, at de parrer sig for øjnene af mig?"

„Hvad så?" sagde Trutti, „det er kun dejligt at se på."

„Man kan jo alligevel ikke se det rigtigt," sagde han, „man kan kun se, at det må være det."

„Lad dog de fluer være," sagde Trutti, „tag det roligt."

„De kommer i maden," sagde han og rejste sig.

Han sneg sig mod væggen. Der var en. Han ramte den præcist. Og der er en til. Også den faldt. Det regnede med fluer. Og en ved døren.

Den skulle dø, men den var forskræmt på en fordelagtig måde, den havde kulden i kroppen endnu, de fine nerver. De, som havde været i varmen for længe, blev dovne og sikre på sig selv. Fluen lettede, da han kom ind på livet af den, den gennemfløj hele køkkenet som et lille skolefly, søgte langs væggen, gik diagonalt tilbage mod verandadøren, gik langs med vinduet, som den stødte let mod, tumlede tilbage, men rettede sig op, fløj diagonalt tilbage mod entredøren.

Locke var ved at få fluejægerens krampe i halsmusklerne.

Kunne intet friste den? Var der ikke et eneste sted i køkkenet, der var godt nok til den at sidde på?

Den fløj ud i entreen, den steg lidt op i trapperummets luft, mistede højde og gik i retning af lampen, som den omfløj og atter begyndte at omfløje. Da søgte den endelig ro på den polygonale glasskærm, som den undersøgte i meget korte og tilsyneladende noget desorienterede løb. Det var en helvedes flue.

Locke stod under lampen og overvejede, hvorledes han skulle ramme den. Skulle han jage den hen til et andet sted, eller skulle han slå den forsigtigt og præcist, så lampen ikke kom i svingninger. Han turde ikke risikere at lade den fløje, den kunne finde på alt.

Han ramte den med et slag over ryggen. Den faldt ned, men lå og drejede sig med alle benene gestikulerende. Han trådte på den.

„Du må feje fluerne op," sagde han til Trutti.

„Om lidt," sagde hun halvvrantent.

„Nej, med det samme," sagde han, „jeg kan ikke holde ud, at de ligger og flyder alle vegne."

„Nå," sagde hun og tog kosten og fejblad ud af skabet.

Han satte sig ved det hvidmalede køkkenbord med den ene hånd på bordet. Han så sig om i køkkenet.

Der var igen en henne ved døren. De kom ind den vej. Han måtte have tætnet døren, men så ville de komme ind ad vinduet, også selv om han tætnede. De ville komme ind alle vegne, selv om han tætnede. Fluerne havde en evne til at gøre sig helt flade, så de kom ind ad de mindste sprækker, hvis de da ikke blev født derinde. Locke så det bovnende liv af fluer for sig, flueæg, der svulmede op og sprængtes, og dystre, hornede fluehoveder, der drejedes frem og så med kuglerunde øjne. Han hadede fluerne. De satte sig på hans læber om natten, de løb hen over hans pande, de blev filtret ind i hans hår om morgenen og svirrede og skabte sig. Han havde ikke givet dem lov til det.

„Lad nu være med at slå flere fluer ihjel for i aften," sagde Trutti

arrigt, da hun kom ind, kastede ligene i affaldsposen og kylede tingene på plads.

„Lad være med at skabe dig," sagde han og trommede i bordet.

Han sad lidt og faldt hen, blide øjeblikke, hvor hjernen stod absolut stille. Så rejste han sig, fløjtede et par takter, tog fluefangeren fra bordet og gik hen til verandadøren. Han drejede på nøglen, på håndtaget og skød døren op. Der sad de. Fire-fem fluer forsamlet, forstumlet opvågning ved hans pludselige handling, sidelæns kravlende i halvluset og halvkulden.

„Kom og se," sagde han til Trutti, „her sidder fem. Det er denne vej, de kommer." Hun kom nølende.

„Ikke andet," sagde hun.

"Det er herfra de kommer," sagde han, „vi spærrer døren, vi får en stor plade sat for, så de ikke kommer ind. Vi ringer til snedkeren i morgen og får det ordnet. Så får vi ingen fluepletter på væggene mere."

„Nå ja," sagde han, da Trutti så på ham, „det hjælper måske ingenting."

"De er så fantastisk udspekulerede," sagde han, „man skulle have et helt tæt hus."

„Som man ikke kunne komme ind i," sagde Trutti.

„Der kunne være en sluse, hvor man blev oversprøjtet med DDT," sagde han, „så fik man et rent hus." Han lod fluerne være. Lukkede døren.

„Jeg går ud og sætter bilen ind," sagde han lidt efter.

„Locke," råbte hun til ham, da han var på vej gennem entreen.

„Locke," råbte hun igen.

„Locke."

Han vendte om.

„Du, Locke," sagde hun, „der er blevet lavet en bule i bilen."

„En bule," skreg han.

„Ja," sagde hun, „en lille bule."

„Lille eller stor, hvad rager det mig," sagde han.

„Jeg ved det ikke," sagde hun.

"Du ved det ikke," sagde han, „hvordan ved du så, at der er lavet en bule?"

"Det var en stor bil, der kørte forbi," sagde hun. „Jeg stod ude ved fortovet og rev grusrabatten."

„Så du ikke nummeret," sagde han og tog hende i den ene skulder.

"Nej," sagde hun, „bilen kørte så hurtigt, og jeg havde slet ikke lagt mærke til den, før jeg hørte det lille bump."

„Det lille bump," sagde han.

„Ja," sagde hun, „det lille bump, da en jernkæde, der hang ned fra bagsmækken, slog mod bagskærmen på din bil."

"Hvorfor så du ikke nummeret på bilen," sagde han og klemte hende i overarmen, „hvorfor så du det ikke? Du ville ikke, sig blot at du ikke ville. Du tænkte: Det har Locke rigtigt godt af."

„Jeg kunne ikke," sagde hun.

"Jo," sagde han, „der var et tidspunkt, da du kunne, lige da du havde hørt det lille bump, da kunne du have løftet hovedet og set på nummerpladen og hentet en blok og skrevet det op med det samme. Men du var ligeglad. Du synes vel, at det ikke gør noget med en bule på bagskærmen. Sjuske."

"Jeg kunne ikke, Locke," sagde hun, „men tag det dog roligt, det er en meget lille bule, den er næsten ikke til at se."

„Jeg flytter ikke den bil ind," sagde han, „bilen skal stå, som den står, ellers tror politiet, at jeg selv har lavet bulen."

„Bulen er meget lille," sagde hun, „meget, meget lille."

"En bule er en bule," sagde han, „jeg ville ønske, at det ikke var min bil, der stod derude. Jeg ville ønske, at nogen ville komme og tage den rigtigt og køre den i smadder. Rigtigt i smadder. Den er ødelagt for mig. Totalt ødelagt."

Hun så, at han var ved at græde.

„Gå dog ud at se på den," sagde hun.

„Ja," sagde han, „jeg skal gå ud at se på den."

Han tog en lygte med. Han var ligeglad med den bil. Han ville ikke have den mere.

Han lyste på venstre bagskærm. Der var ingenting at se, han eftergik hele rundingen. Jo, en lille tommeltotbred afskalning af lakken helt ind til grundingen, der lyste svovlgul igennem. Han ville ikke finde sig i det.

Det var dog for galt at lade en kæde hænge og svinge til alle sider efter en lastbil.

Han gik ind og forhørte hende om lastbilen. Den var hvid, den var stor, den havde siderne bygget op, som om den skulle transportere kreaturer. Hun syntes, hun havde set den før. Ja, nu hvor hun tænkte efter, så huskede hun, at den gerne kom hver dag ved samme tid, usædvanligt stor, rokkende hen ad den smalle villavej mellem de høje hække.

„Jeg bliver hjemme i morgen," sagde han.

„Hvorfor ringer du ikke til politiet," sagde hun.

"Jeg må have nummeret på bilen, for øvrigt er det bedre, at jeg taler med manden selv. Jeg standser ham."

"Er det ikke bedre at lade det være," sagde hun, „spiller det nogen rolle?"

"Spiller nogen rolle," sagde han, „det er meget vigtigt. Skal sådan en lastbil køre rundt med en kæde hængende efter sig. Han slår jo folk ihjel på den måde. Men folk er jo så skødesløse. De lader det passere. De siger, det går nok. Men det går ikke. Jeg siger, det går ikke. Jeg hører ikke til dem, der finder sig i det, ikke i det mindste. Han skal komme til at betale en ny vogn."

„En ny vogn?" sagde hun.

"Jeg bryder mig ikke om den vogn mere," sagde han, „den er ødelagt for mig. Totalt. Jeg vil have en bil uden buler."

„Det er den da også næsten," sagde hun.

„Næsten," sagde han, „puha, tror du, jeg lader mig nøje med næsten. Det, jeg skal have, skal være helt. Helt. Forstår du?"

„Skrig dog ikke sådan," sagde hun.

"Ellers forstår du mig jo ikke," sagde han, „du er en sjuske, du kan tale selv det værste svineri. Jeg kan ikke og jeg vil ikke."

„Nej", sagde hun.

„Sig mig ikke imod," sagde han, „sådan vil jeg have det."

„Vil du ikke have en kop kaffe?" sagde hun.

„Nej tak, jeg skal tænke."

„Du skal vel i seng?"

„Nej, jeg bliver oppe i nat, jeg sover ikke alligevel."

„Vrøvl," sagde hun.

„Jeg bliver oppe."

„Du skriger, så naboerne snart kommer."

„Lad dem komme," sagde han, „det er vel dem, der har lejet chaufføren til at lave den bule i vognen. De er så gule og grønne af misundelse over den vogn. De gider ikke lade deres vogne passe ordentligt, men de gider nok misunde andre deres pæne vogne. Lad dem komme, jeg skal sige dem, hvad jeg mener om deres svineri."

Trutti satte ting på plads. Han satte sig ved det hvidmalede køkkenbord med hånden under hovedet. Lidt efter gik hun, uden at sige noget, ud i badeværelset, hvor hun altid lagde tøjet og tog sig et aftenbad.

Han rettede sig på stolen. Han fik den ide, at han ville sidde rank som et lys hele natten.

„Hvorfor sidder du sådan," sagde hun, da hun kom ud af badeværelset, „er du syg?"

"Jeg sidder sådan, fordi mennesker skal sidde sådan. Hvad ligner det at sidde og falde sammen."

„Gå dog i seng", sagde hun, „bulen er jo næsten ikke til at se."

"Ikke til at se," sagde han og sprang hen til skabet og tog en hammer ud, „kom og se." Han løb ud ad døren, hen ad fliserne, faldt halvvejs over lågen, irriteredes over, at han ikke kunne få slåen op og råbte til hende, at hun skulle komme.

"Se, se," råbte han, da han så hende komme med den hvide natkjole flagrende omkring sig.

Han lod hammeren drøne ned over skærmen.

"Nu er den bule måske så stor, at du kan se den," sagde han, „nu er det måske så meget, at du heller ikke bryder dig om den bil mere."

Hun holdt hænderne stift samlet under brystet, pressede en finger ind i hjertekulen.

Han løftede hammeren på ny.

"Det er nok," sagde hun, „jeg bryder mig ikke om den bil mere. Bulen var allerede stor nok i forvejen."

Han gik rundt om bilen, stod og så på den forfra. Han havde kørt så lidt i den, han havde skånet den.

„Nu er den bil ødelagt," sagde han tyk i mælet.

"Kom, Locke," sagde hun og lukkede lågen op for ham, „kom ind og få en kop kaffe."

Halvvejs inde brast han i gråd.

„Hvorfor bliver alle mine ting ødelagt," sagde han hulkende.

„Bilen kan jo repareres," sagde hun.

"Jeg bryder mig ikke om den mere," sagde han, „den er for tynd i blikket, den skulle ikke komme til at se sådan ud for så lidt."

„Nej," sagde hun, „blikket er for tyndt på de ny biler."